

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. II. Quid SS. Patres de criminis hujus foeditate senserint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

gem animarum, quas in æternam ruinam sacrilegæ pietatis larvâ præcipitavit?

4. Crimen Schismatis omnium severissimè Deus punivit. Israëlitarum idololatriam toleravit ad tempus, dissimulavitque ingratos post tot accepta beneficia animos, atque apertas adversus Divinam providentiam murmuraciones. At quando Schismatici Sacerdotes rebellant, populumque in Aarone summum Pontificem concitant, atque instigant; vindicta ne ad momentum quidem differtur. Terræ mandavit Deus ut capita & incentores rebellionis absorberet repentino hiatu: quæ præterea quindecim milia eorum, qui Schismatis duces fuerant secuti, igne eructato consumpsit. Nempe, hinc rectè colligit Augustinus, Schisma esse maximum peccatum. *Quis jam dubitaverit, inquit, hoc esse sceleratius commissum, quod est gravius vindicatum?*

De baptis-
mo contra
Donat. l. 2.
c. 6.

§. II.

*Quid SS. Patres de criminis hujus
fœditate senserint.*

N Usquam alibi atrociori stylo usi sunt SS. Patres, quàm cum fidelibus Schismatis crimen Ecclesiam dividens ob oculos proposuerunt. S. Irenæus de Deo loquens, L. 4. c. 62. *judicabit, inquit, & eos qui Schismata operantur, qui sunt immanes, non habentes Dei dilectionem; suamque utilitatem potius considerantes, quàm unitatem Ecclesie, propter modicas & quaslibet causas magnum & gloriosum Corpus Christi conscindunt & dividunt, & quantum in ipsis est interficiunt, pacem loquentes & bellum operantes,*
verè

verè liquantes culicem & camelum transglutientes. Nulla enim ab eis tanta potest fieri correptio, quanta est Schismatis perniciēs.

S. Cyprianus Schismaticos vehementi oratione exagitat. Dicit eos esse sceleratos & perfidos, & discordia furore vesanos, ut credant scindi posse, aut audeant scindere unitatem Dei, vestem Domini, Ecclesiam Christi.... Tales, inquit, etiam si occisi in confessione nominis fuerint, macula ista nec sanguine abluatur. Inexplicabilis & gravis culpa discordia, nec passione purgatur. Esse martyr non potest, qui in Ecclesia non est.... Ardant licet flammis & ignibus traditi, vel objecti bestiis animas suas ponant: non erit illa fidei corona, sed poena perfidia. Etiam si, inquit S. Pacianus, passus est aliquid Novatianus, non tamen etiam occisus: etiam si occisus, non tamen coronatus. Quidni? Extra Ecclesia pacem, extra concordiam, extra eam matrem cuius portio debet esse qui martyr est. Firmissimum tene, inquit S. Fulgentius, & nullatenus dubites, quemlibet Hæreticum sive Schismaticum, si Ecclesie Catholica non fuerit aggregatus, quanta scumque eleemosynas fecerit, etsi pro Christi nomine etiam sanguinem suderit, nullatenus posse salvari.

S. Optatus Schisma ingens flagitium, immo summum malum vocat. S. Augustinus Schismaticos comparat subditis seditiosis & in Principem rebellibus, qui facem belli intestini accendunt: & Sacramenta, quæ extra Ecclesiam servant, velut propria nostra vexilla contra nos dimicantes erigunt. Nec dubitanter asserit majus esse crimen Schismatis quàm idololatriæ. Nam de Donatistis ait: Itaque illos quos baptizant, sanant à vulnere idololatriæ vel infidelitatis; sed gravius feriunt vulnere Schismatis.

De Unitate Ecclesie.

Ad Symporian. Ep. 2.

De fide ad Petrum Diacon. c. 39.

Lib. 1.

De Baptismo conc. Donatist. His l. 1, c. 8.

Chrysoft.
in ep. ad
Ephes.
hom. 11.

His omnibus expensis concludit S. Chrysoftomus in hæc verba : *Nihil Deum æquè irritat, atque divisam esse Ecclesiam. Etiam si bona fecerimus innumerabilia, non minores, quàm qui ejus corpus discindunt, poenas dabimus. Tremenda iis sententia, qui non, quantum rei gravitas exigit, abhorrent à Schismate.*

§. III.

Quid censendum de prætensa Schismaticorum sanctitate.

PRætensam hanc sanctitatem nihil aliud esse præter larvatam hypocrisim, abundè ex jam dictis colligitur. Hac laude sectæ suæ Principes factio præstigiatrix honorare consuevit. Rectè Augustinus: *Præsertim Catholicos proba, ac sanctos esse probare demque poteris.* At quo minus dubites quàm vetus & obsoleta sit hæc fanatica, quâ Magistros palpant, adulatio discipulorum errantium, in memoriam dumtaxat revocare oportet impietatem Arii & Priscilliani infamiam, qui inter sanctos nihilominus à Sectatoribus numerati fuerunt. Quin & furiosum illum Dioscorum discipuli etiam hodie altarium honore dignantur: atque circumcellionum olim fanatici antesignani, postquam vexata crudeliter plebe, furtis latrociniisque se contaminaverant, appellari voluerunt *Duces Sanctorum*. In Bohemia Joannis Hus & Hieronymi Pragensis memoria, velut Sectæ martyrum erectis aris celebrabatur: atque olim in Gallia Calvinii primorumque Reformatorum sanctitas ubique resonabat. *Vita nostra*, dicebat solitâ Novatoribus modestiâ Calvinus, *castitatis, benignitatis,*

Optat. 1.3.
n. 4.

Libello ad
Francil-